

Manifiesto a favor da Vida, da Paz, e da Igualdade

Cada día morren 35,000 nenos de fame segundo a FAO. É un xenocidio de proporcións impresionantes, ao que asistimos impasibles. Ao mesmo tempo, calcúlase que o gasto diario en armamento é de 2.800 millóns de dólares e os subsidios agrícolas dos Estados Unidos e da Unión Europea roldan os 800 millóns diarios. Non hai fondos para o tratamento da SIDA ... pero os beneficios do complexo industrial bélico militar dirixen en boa medida a economía mundial. É urxente compartir xustamente. Non hai mellor caldo de cultivo da radicalización, a animadversión e a agresividade que a humillación e a exclusión. A violencia non se xustifica, pero as súas orixes deben de examinarse atentamente.

En lugar de fortalecer o multilateralismo e dotar ás Nacións Unidas dos medios e autoridade necesarios para emprender un gran plan global de desenvolvemento en beneficio de todos, séguense explotando os recursos naturais de países progresivamente empobrecidos cuxa cidadanía vese forzada a emigrar en circunstancias que con frecuencia constitúen un agravio á súa dignidade. Non é con votos cativos, con obediencia cega e con temor como se constrúe e consolida a democracia xenuína. Non é con guerras de cobiza, con demostracións de forza, accións bélicas e invasións dirixidas por intereses económicos e enerxéticos -que xeran unha espiral de violencia, de acción e reacción, de intervención e represalia- como podemos facer fronte aos grandes desafíos e asimetrías de todo orde que presenta a situación mundial.

Os gobernantes abdicaron das súas responsabilidades políticas, substituíndo valores universais polas leis do mercado. O resultado foi a concentración da riqueza nunhas cantas mans e a ampliación das brechas sociais e económicas.

¡NON Á POBREZA! Hai que esixir aos gobernantes, a través dun auténtico clamor a escala mundial, que dean prioridade ao cumprimento dos Obxectivos do Milenio. Chegou o momento da non resignación, da

implicación

persoal.

Proclamamos, unha vez máis, que non xustificamos os atentados e a violencia, veña de onde veña. Condenamos todo tipo de terrorismo: o dos grupos ocultos nas sombras e o terrorismo de Estado. Utilizouse a tortura, o trato cruel e degradante, violando reiteradamente o dereito internacional e humanitario.

É necesario que a Comunidade Internacional poña fin á barbarie, ás masacres. Como se establece na Carta das Nacións Unidas son os pobos os que deben decidir sobre o seu destino. Debemos sumar con rapidez voces de todos os pobos do mundo para dicir: **¡BASTA! Á GUERRA E Á VIOLENCIA.**

Calamos en exceso. Agora acabouse o silencio. Os pobos elevarán a súa voz. A guerra é unha traxedia para todos. É urxente desarmar a razón armada. Hoxe máis que nunca son necesarios a capacidade de diálogo e de alianza, o compromiso de intentar a resolución pacífica de conflitos, fomentando actitudes de encontro e respecto aos demais, mediante a aplicación cotiá dos Dereitos Humanos.

É necesario cambiar o curso dos acontecementos a través de accións colectivas, desenvolvendo a solidariedade entre os pobos. É urxente que os intelectuais, artistas, educadores, científicos abandonen a súa pasividade e pasen á acción. Só así os seus escritos e as súas palabras serán cribles e poderán contribuír a sumar os seus esforzos aos de moitos outros para deter a tolemia da guerra, da confrontación e da violencia.

Chegou o momento da xente. E, sobre todo, dos mozos, dos homes e mulleres que reclaman outro mundo posible. As institucións e medios de comunicación deben axudar á cidadanía mundial para que, por fin, deixen de ser espectadores e desempeñen a súa función de protagonistas no deseño do futuro. Os gobernantes, parlamentarios, membros dos Consellos Municipais ... teñen unha especial responsabilidade neste cambio histórico.

Chegou tamén o momento das culturas e relixións máis diversas para que, unidas pola solidariedade e amor ao próximo que lles é inherente, sitúense na vangarda do rescate da dignidade humana.

É necesario que os pobos asuman a resistencia social, cultural, política e espiritual a través de mobilizacións, da non cooperación á violencia e inxustiza, de sumar esforzos con outros pobos e denunciar aos responsables de dominacións e da dor que afecta a humanidade.

Hai que poñerse en pé, en pé de paz e camiñar cara a novos horizontes de vida e non de morte. Malia todo, esa é a esperanza.

Por canto antecede, coa mirada posta nas xeracións vindeiras, facemos un chamamento a todos quen se sentan igualmente concernidos para que manifesten pacificamente, a través de todos os medios ao seu alcance, presenciais e virtuais, a súa adhesión á paz:

NON Á GUERA E Á VIOLENCIA
SI Á PAZ E Á XUSTIZA

Durante 24 horas, en todas as partes do mundo, manifestarémonos de viva voz ou a traveso dos medios de comunicación os vindeiros 10 e 11 de Decembro de 2006, en conmemoración da declaración Internacional dos Dereitos Humanos.

Si acadamos avances progresivos, pronto poderá chegar a "mundialización da conciencia, a independencia real dos pobos.

Adolfo Pérez Esquivel

Nobel de la Paz, Argentina

Mario Soares

Ex Presidente de Portugal

Federico Mayor Zaragoza

Presidente de la Fundación Cultura de Paz, España

Pere Casadàliga

Obispo, Brasil

Danielle Mitterrand

Presidenta France Libertés, Francia

François Houtart

Teólogo , Bélgica

Montserrat Ponsa

Periodista, Catalunya, España

Luís Eduardo Aute

Cantautor, España

Arcadi Oliveras

Presidente Justicia i Pau, Catalunya, España

Ernesto Cardenal

Teólogo, Nicaragua

Marilia Guimaraes

Presidenta Comité Defensa de la Humanidad, Brasil

Handel Guayasamín

Arquitecto, Ecuador

Silvio Rodríguez

Cantautor, Cuba

James Cockcroft

Escritor, EEUU

Eliseu Climent

València

José Enrique González Ruiz

México

Giovanni Parapini

Periodista, Roma

Marianna Masciolini

Comunicación, Roma